

Bude jejím ochráncem.
Ať se jí to líbí, nebo ne.

Porušený slib

SOPHIE LARK

Porušený slib

BROKEN VOW

Copyright © 2023 by Sophie Lark

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Emily Wittig, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6773-1 (pdf)

SOPHIE LARK

Porušený slib

přeložila Jana Milotová

*Tuto knihu věnuji všem svůdným a chytrým právnickám,
které znám – obzvlášť Jeanne, Tie, Reb a Logan.
Vím, že v příběhu najdete všechny možné právnické chyby,
a jsem vám moc vděčná za jejich opravu.*

XOXO

SOUNDTRACK

- „Boss Bitch“ — Doja Cat
„California Dreamin‘“ — The Mamas & The Papas
„Please Mr. Postman“ — The Marvelettes
„Devil’s Advocate“ — The Neighbourhood
„My Truck“ — BRELAND
„She’s Country“ — Jason Aldean
„Dirt on My Boots“ — John Pardi
„Maniac“ — Conan Gray
„Sunday Best“ — Surfaces
„Say Something“ — Justin Timberlake
„All of Me“ — Brooklyn Duo
„First Day of My Life“ — Bright Eyes
„Electric Love“ — BØRNS

*Hudba je důležitou součástí mého psaní. Pokud při čtení uvidíte tento znak 🎵
a pustíte si konkrétní písničku, skladba doplňuje danou scénu jako filmový podkres.*

Načtěte QR kód a poslouchejte!

Riona

Sedím ve svojí rohové kanceláři a pracuju na dokumentech týkajících se prodeje pozemků v South Shore. Všichni si myslí, že být právníčkou znamená, že trávíte většinu času u soudu nebo u různých vyrovnání, ale to vám ve skutečnosti zabere jen nepatrný zlomek času. Drtivá většina mého dne probíhá v této místnosti, kde píšu, čtu nebo upravuju smlouvy.

Nevadí mi, že jsem tu sama. Je to moje útočiště. Za těmito dveřmi mám vše pod svou kontrolou. Můj stůl je natočený přesně tak, jak chci – s výhledem na obě strany Marina City Towers, Michigan Avenue a Chicago River, které se pode mnou rozprostírají.

Všechno v mé kanceláři je cínové, mosazné, krémové a modré – zbarvené do odstínů, které mě uklidňují.

Na stěnách mám pověšené tři akvarely od Shutiana Xue a v rohu sochu od Jeana Fouriera. Socha se jmenuje *Stavební bloky* a má představovat vnitřek atomu. Mně ale spíš připomíná model sluneční soustavy.

Právě teď sleduju, jak většina kolegů končí v práci a odchází domů. Pár z nich ke mně po cestě nakoukne, aby mi něco vzkázali – několik záležitostí se týká práce, ale zbytek jsou jen nesmysly. Staví se u mě i moje asistentka Lucy, které jsem předala hromadu nájemních smluv. Slíbí mi, že je vyřídí hned ráno po návratu do práce. Josh Hale mě informuje o tom, že jsem minulý týden v sázce na výsledek fotbalové ligy skončila druhá, což znamená, že jsem vyhrála neuvěřitelných dvacet dolarů.

„Myslel jsem, že tě fotbal ani nebaví,“ poznamená s blahosklonným úsměvem.

„Taky že ne,“ odpovím sladce. „Jen mě baví vyhrávat tvoje peníze.“

Josh a já rozhodně nejsme přátelé. Ve skutečnosti jsme vyložené rivalové. Nejstarší z partnerů firmy se právě chystá odejít do důchodu. Až Victor Weiss odejde, jeho místo získá buď Josh, nebo já. Oba si to velmi dobře uvědomujeme.

Ale nenáviděla bych ho, i kdybychom nesoutěžili o pozici partnera ve firmě. Nikdy jsem neměla ráda lidi, kteří předstírají přátelství, zatímco se neustále pídí po informacích, které by mohli použít proti vám. Vážila bych si ho víc, kdyby to byl upřímný hajzl – ne chlap, který předstírá, že je milý.

Štve mě na něm úplně všechno – od jeho příliš těsných obleků až po agresivní kolínskou. Ve skutečnosti mi připomíná moderátora nějaké televizní show. Vypadá jako Ryan Seacrest a chová se jako Tucker Carlson. Vždycky si myslí, že je dvakrát chytřejší než ve skutečnosti.

Teď Josh využije příležitosti ke slídění, která se mu naskytla. Prohlédne si mou kancelář a pokusí se přečíst nadpisy na dokumentech rozložených na mém stole. Je neúnavný.

„Tak fajn, měj se,“ zarazím ho ostře. Chci mu tím naznačit, aby se pakoval.

„Moc se nenadři,“ odpoví, ukáže na mě ukazováčkem, jako by střílel z pistole.

Když odejde, jeho kolínská se drží ve vzduchu ještě dvacet minut. *Fuj.*

Jako poslední odchází strýček Oran. Je to generální ředitel firmy a nevlastní bratr mého otce. Odjakživa to byl můj nejoblíbenější příbuzný. To kvůli němu jsem se stala právníčkou.

Na rodinných oslavách jsem si ho vždycky odvedla někam stranou, abych mohla naslouchat jeho vyprávění o podivných a zajímavých právních případech. Jako třeba o muži, který zažaloval Pepsi za to, že mu odmítli poskytnout stíhačku za třiadvacet milionů dolarů

výměnou za body, které nasbíral. Nebo o tom, jak se Procter & Gamble snažili u soudu dokázat, že Pringles nejsou ve skutečnosti brambůrky.

Strýček Oran je vynikající vypravěč, který dokáže vyždímat drama i z těch nejzapeklitějších případů. Vždycky se mi snažil vysvětlit precedenty a zákony a také to, jak důležité mohou být i ty sebemenší detaily... jak i čárka na špatném místě může zneplatnit celou smlouvu.

Strýček Oran mě fascinuje nejen proto, že je vtipný a okouzlující. Velmi se podobá mému otci, ale zároveň se od něj naprosto liší.

Oba se vyznají v pánské módě a nosí obleky na míru, ale strýček Oran na sebe vždycky hodí něco, v čem byste čekali profesora z Trinity College – jako třeba tvídový nebo vlněný oblek s dřevěnými knoflíky a záplatami na loktech. Můj otec naopak holduje čistě americkému podnikatelskému stylu. Oba jsou vysocí, mají stejně husté prošeďavé vlasy a podlouhlé hubené obličejy. Ale strýček Oran je takzvaný *černý Ir* – má tmavé oči a olivový odstín pleti. Oči mého táty jsou chrpově modré.

Nejvíce je na Oranovi okouzlující jeho přízvuk. Už několik let žije v Americe, takže z něj něco ztratil, ale pořád je slyšet v jeho koncovkách. Navíc miluje pravá írská rčení jako třeba:

Zapomenutý dluh není to samé jako splacený dluh nebo neexistuje špatný druh publicity, až na vlastní nekrolog.

Takový mohl být můj otec, kdyby vyrostl v Irsku – stejně jako my, kdybychom se narodili v alternativní realitě, a ne tady v Chicagu.

Ted' mi strýček zaklepe na zárubeň dveří a řekne: „Víš, že tě neplatíme od hodiny, Riono. Jednou za čas můžeš jít domů a pořád ti zbyde dost peněz na luxusní boty.“

Boty, o kterých mluvím, jsou tmavě rudé lodičky značky Nomasei, úhledně srovnané stranou pod mým stolem. Když vím, že zůstanu chvíli sedět, vždycky si je sundávám, aby se jim nepomačkaly špičky.

Usměju se na něj. „Věděla jsem, že si jich všimneš.“

„Já si všímám všeho. Třeba toho, že máš před sebou všechny kupní smlouvy pozemků v South Shore. Říkal jsem ti, že je vyřídí Josh.“

„Už jsem s nimi začala.“ Pokrčím rameny. „Tak jsem si řekla, že bych je mohla dotáhnout do konce.“

Oran zakrouťí hlavou. „Pracuješ moc tvrdě, Riono,“ řekne vážným tónem. „Jsi mladá. Měla bys být venku s přáteli a kluky. Aspoň jednou za čas.“

„Já přece mám přítele.“

„Ano? A kde?“

„Asi osm kilometrů tímhle směrem.“ Kývnu hlavou směrem k oknu. „V nemocnici Mercy.“

„Toho chirurga?“ Oran si odfrkne. „Pořád s ním chodíš?“

„Ano.“ Zasměju se. „Co se ti na Nickovi nelíbí?“

„No...“ Oran si povzdechne: „Nechtěl jsem se do toho plést, ale nedávno jsem si všiml, že ti poslal růže. Červené růže.“

„No a?“

„Není moc nápaditý, nemyslíš?“

„Někteří lidé mají rádi klasiku.“

„Někteří lidé jsou líní přemýšlet.“

„Tak jaké květiny se podle tebe posílají ženě?“

Oran se zazubí. „Já vždycky posílám whisky. Když ženské věnuješ lahev čtyřicetileté single malt Bunnahabhain... pozná, že to myslíš vážně.“

„My to tak spolu nemyslíme,“ prozradím mu. „Vážně.“

Oran rázně vkročí do mojí kanceláře a sebere mi ze stolu štos složek.

„Hele!“ zaprotestuju.

„Dělám to pro tvoje vlastní dobro,“ řekne. „Běž domů. Obleč si nějaké pěkné šaty. Vyzvedni toho svého chlapa z nemocnice. Užijte si pěkný večer. Josh ty dokumenty zítra ráno najde na stole, hajzl jeden líněj.“

„Tak fajn,“ souhlasím, jen abych ho uklidnila.

Nechám Orana odnést složky a pak se dívám, jak míří k výtahům. Místo aktovky mám přes rameno přehozenou koženou brašnu. Ve skutečnosti ale nemám v úmyslu odejít. Zbývá mi tak milion

dalších projektů, na kterých musím zapracovat – bez ohledu na kupní smlouvy.

Tuhle denní dobu mám stejně nejraději – když všichni ostatní odejdou a světla na celém patře automaticky pohasnou. Zůstanu tu v naprostém tichu, zbytek kanceláří je temný a pode mnou se třpytí jen světla města. Nikdo mě nevyrušuje.

Tedy – téměř nikdo.

Na stole vedle mě zabzučí telefon, který tam leží displejem dolů. Jakmile ho otočím, všimnu si zprávy od Nicka.

Pořád jsi v práci? Nechceš se mnou zajít na drink u Rosie?

Zvážím to. Rosie je jen pár bloků odtud. Cestou domů bych se klidně mohla stavit na skleničku.

Ale jsem unavená a mám ztuhlá ramena. Navíc jsem dnes ještě nedostala šanci si zacvičit. V myšlenkách porovnám skleničku vína v módním, hlučném baru se sklenkou vypitou ve vlastní vaně, zatímco budu místo rekapitulace Nickova dne poslouchat nějaký podcast.

Vím, co zní lákavěji.

Promiň, odepíšu. Budu pracovat dlouho do noci a pak půjdu domů.

Dobře, odpoví Nick. Zajdeme si zítra na večeři?

Zaváhám.

Proč ne? napíšu nakonec. Zítra v půl sedmé.

S Nickem chodím už tři měsíce. Je inteligentní, úspěšný, přitažlivý a umí to v posteli (jako asi všichni chirurgové. Rozumí lidskému tělu a ví, co s rukama).

Zítra bych s ním měla chtít jít na večeři. Měla bych se na to těšit.

Ale je mi to jen... lhostejné.

S Nickem to nemá nic společného. Je to můj problém, který se neustále opakuje. Když někoho lépe poznám, začnu si všimát všech jeho chyb. Nesrovnalostí v tom, co říká, a děr v logice jeho argumentů. Nejradši bych tuhle část svého mozku vypnula, ale nejde to.

Táta by řekl, že mám příliš velká očekávání. *Nikdo není dokonalý, Riono. Nejméně ze všech ty sama.*

A já to moc dobře vím.

Svých vlastních chyb si všímám víc než všech ostatních – občas bývám chladná a nepřívětivá. Obsedantní. Rychle se rozzlobím a pomalu odpouštím.

Nejhorší ze všeho je, že se snadno rozčílím. Třeba když se někdo začne opakovat.

Uběhlo teprve pár měsíců a Nick mi už třikrát vyprávěl o tom, jak se proti němu anesteziologové na jeho oddělení spikli, protože odmítl zaměstnat jednoho z jejich přátel.

„Takoví prostě Jihoafričané jsou,“ stěžoval si, když jsme byli naposledy na obědě. „Přijmeš jednoho a on pak chce, abys zaměstnala i jeho bratrance nebo švagra. Než se naděješ, máš jich plnou chirurgii.“

Navíc si zřejmě myslí, že po třech měsících vztahu si může uzurpovat víc mého času. Neptá se, jestli mám v pátek nebo v sobotu večer volno – předpokládá to. Plánuje za nás oba a já se musím vymlouvat na to, že mám moc práce nebo rodinnou večeři.

„Viš, mohla bys mě na tu večeři s rodinou pozvat,“ řekl jednou nevrle.

„Není to společenská večeře,“ zarazila jsem ho. „Probíráme plány na druhou fázi výstavby v South Shore.“

Většina večeří s rodinou je tak či onak pracovní. Naše pracovní a osobní záležitosti jsou tak pevně provázané, že bych svého tátů, mámu a sourozence mimo „práci“ ani nepoznala.

Osud našeho podniku je totožný s osudem naší rodiny. Tak to v irské mafii chodí.

Nick má určitou představu o kriminální činnosti rodiny Griffiňových – je zhola nemožné, aby ji neměl. Už dvě stě let jsme jednou z největších irských mafiánských rodin v Chicagu.

Ale nechápe to. Ne tak úplně. Bere to jako zajímavou historku. Jako když lidé tvrdí, že jsou potomky Jindřicha VIII. Netuší, jak je ve skutečnosti v Chicagu organizovaný zločin aktuální a že stále probíhá.

V mém osobním životě to vždycky představuje určité dilema. Chci přítele, který nezná temné stránky našeho města a nikdy nepochopí, jak pevně jsem se svojí rodinou spjatá? Nebo chci jednoho z mafiánů, kteří pracují pro mého otce, rozbíjejí hlavy, pohřbívají těla, za nehty mají krev a nikdy byste je nenačapali beze zbraně?

Upřímně řečeno nestojím ani o jednoho.

A nejen z těchto důvodů.

Nevěřím totiž na lásku.

Nepopírám, že existuje – viděla jsem, jak se zamilovávají lidé kolem mě. Jen nevěřím, že ji někdy sama zažiju.

Moje láska k rodině je jako kořeny dubu: součást stromu a nezbytná nutnost pro život. Vždycky tu byla a vždycky bude.

Ale romantická láska... tu jsem nikdy nezažila. Možná jsem moc sobecká. Nedokážu si představit, že bych někdy někoho milovala víc než svoje vlastní pohodlí a potřebu mít vždycky vše po svém.

Když si představím, že by mě někdo omezoval a že bych něco dělala pro něj a ne jen pro sebe... ne, díky. Něco takového dokážu snést jen kvůli své rodině. Proč bych měla z nějakého muže udělat středobod svého vesmíru?

Sbalím si kufřík. Než odejdu, vplížím se do Joshovy špinavé a přeplněné kanceláře a vezmu si zpět z jeho stolu kupní smlouvy. Začala jsem s nimi a hodlám je dokončit bez ohledu na to, co na to říká strýček Oran. Ani si toho nevšimne – budu s nimi hotová dřív, než by se na ně Josh vůbec podíval. S uspokojivě ztěžklým kufříkem vyrazím z kancelářské budovy na East Wacker Drive. Domů jdu pěšky, jelikož bydlím jen čtyři bloky od práce.

Byt jsem si koupila teprve letos v létě. Je ve zbrusu novém domě s nádherným fitness centrem, bazénem a vrátným. Z obývacího pokoje v osmadvacátém patře mám překrásný výhled na město.

Už bylo načas. Předtím jsem bydlela v sídle svých rodičů na Gold Coast. Jejich dům je tak obrovský, že v něm bylo dost místa pro všechny a já neměla žádný skutečný důvod k odchodu. Navíc

se vyplatilo být na jednom místě, kdykoli jsme si potřebovali projít nějaké materiály.

Pak se ale Cal oženil a našel si s Aidou vlastní bydlení. Nakonec odešla i Nessa a začala bydlet s Mikolajem. Zůstala jsem s rodiči sama a měla jsem nepříjemný pocit, že mě sourozenci opustili.

Nechtěla jsem si někoho vzít jako oni, ale rozhodně jsem se chtěla odstěhovat.

Což jsem taky udělala a koupila si byt. Líbí se mi tu. Miluju ten klid a prostor. Ten pocit, že jsem poprvé v životě sama.

Zamávám vrátnému Ronaldovi a vyjedu výtahem do svého bytu. Převléknu se ze saka, blůzy a kalhot a místo toho si na sebe navleču jednoduché plavky. Pak si vezmu vodotěsná sluchátka a vyrazím k bazénu na střeše budovy.

V létě otvírají střechu nad atriem, takže se můžete koupat přímo pod hvězdami. Na zimu ho sice uzavírají, ale přes sklo je stále vidět na oblohu.

Ráda si lehám na záda, plavu sem a tam a pozoruju nebe.

Když přijdu takhle pozdě, jsem v bazénu obvykle sama. Dnes večer tu panuje ticho a šero a jediný hluk vytváří šplouchání vody o okraj bazénu. Do nosu mě udeří chlór a aviváž vanoucí z čerstvých hromádek ručníků položených na lehátkách. Zapnu si playlist na plavání a položím telefon na jedno z lehátek.

Už se chystám skočit do bazénu, když si uvědomím, že jsem si zapomněla upravit vlasy. Obvykle si je zaplétám do copu a ten si zastrkuju pod plaveckou čepici, aby mi chlór vlasy nevysušil. Zrzavé vlasy jsou křehké.

Po příchodu z práce je mám pořád v drdolu, který jsem sepnula vlásenkou.

Vážně se mi nechce zase jít dolů až do bytu. Pro jednou to přežiju.

Zvednu ruce nad hlavu a jedním skokem se vrhnu do vody. Pak jen křižuju bazén, zatímco mi ve sluchátkách hraje píseň „California Dreamin“.

♪ „California Dreamin“ – The Mamas & Papas

Na očích mám plavecké brýle, takže se můžu dívat dolů do jasné modré vody, která je zespodu osvětlená reflektory. Dole v rohu bazénu si všimnu nějakého tmavého obrysu a napadne mě, jestli tam někomu něco neupadlo – sportovní nebo možná plátěná taška s ručníky.

Otočím se, lehnu si na záda a zadívám se na skleněný strop, který mi připomíná viktoriánský skleník. Tabule skla jsou spojené kovovou mřížkou a za nimi je vidět černá obloha a mihotavý, bledý kotouč měsíce. Je téměř v úplňku.

Jak se tak dívám nahoru, najednou mě něco sevře kolem krku a stáhne pod vodu.

Stahuje mě to stále níž a níž, až na dno bazénu. Je to těžké jako kotva.

Šok z toho, že mě něco zespodu chytlo, mě přinutil vykřiknout, takže mi teď v plicích nezbyvá skoro žádný vzduch. Kopu a zápasím s věcí, která mě uvěznila. Sápu se na to, co se mi omotalo kolem krku. Prsty nahmatám houbovitou „kůži“, pod níž jsou tvrdé svaly.

Moje plíce se dožadují kyslíku a připadá mi, jako by byly ploché a vyprázdněné. Na ušní bubínky a hrudník mi doléhá tlak vody. Když se trochu pootočím, všimnu si, jak mi u nohou kopou černé ploutve a pevně mě svírají dvě ruce v neoprenu.

Vedle pravého ucha slyším výdech dýchacího přístroje. Pod vodou mě drží nějaký chlap – snaží se mě utopit muž v potápěčském obleku.

Pokusím se ho kopnout nebo udeřit, ale on mě pevně svírá oběma rukama. Je silný jako anakonda. Voda zpomaluje každou ránu, kterou se mu pokusím uštvět.

Před očima mi vyskočí černé jiskry. Dochází mi vzduch. Plíce na mě křičí, abych se nadechla, ale vím, že když to udělám, do krku se mi vlije jen chlorovaná voda.

Natáhnu se za sebe a popadnu něco, co by mohl být jeho dýchací přístroj. Škubnu jím co nejsilněji a vytáhnu mu ho z úst. Vedle mě

se vyvalí proud stříbřitých bublinek. Doufala jsem, že ho to donutí mě pustit, ale ani se nepokusí ho vyměnit. Ví, že má v plicích víc vzduchu než já. Může počkat, až se utopím.

Vzedme se mi hrudník a moje tělo se bezděčně pokusí nadechnout. S poslední zoufalou nadějí si z drdolu vytrhnu vlásenku. Otočím se a zabodnu ji přímo do místa, kde se mužův krk pojí s ramenem.

Přes potápěčskou masku vidím jeho zuřivé, tmavé oči. Jeho sevření na zlomek vteřiny povolí a muž sebou trhne šokem a bolestí.

Přítáhnou si kolena k hrudi a co nejprudčeji do něj kopnu. Odstrčím se od něj a vystřelím vzhůru k hladině.

Můj obličej prorazí hladinu a já se zoufale nadechnu. Připadá mi, jako bych nikdy neochutnala nic lahodnějšího než vzduch. Nasaju ho do plic tolik, až mě téměř rozbolí.

Zamířím k okraji bazénu, plavu ze všech sil a modlím se, abych neucítila, jak se mi jeho ruka svírá kolem kotníku a táhne mě zpátky dolů. Nakonec se chytnu okraje a vyhoupnu se ven. Nezastavím se ani pro to, abych sebrala svůj telefon. Neohlédnu se za sebe a co nejrychleji vyběhnu po kluzkých dlaždicích k východu.

Ze střechy dolů se dostanete dvěma způsoby – výtahem, nebo po schodech. Vyberu si to druhé, jelikož nechci riskovat, že se ve dveřích výťahu zaklíní černě oděná ruka právě ve chvíli, kdy se budou zavírat. Seběhnu dvě patra schodů a vrhnu se zpátky na chodbu pokrytou kobercem. Buším do dveří sousedů, dokud mi jeden z nich neotevře.

Proklouznu do cizího bytu, zabouchnu za sebou a zamknu dveře. „Hele, co to sakra vyvádíte?“ vykřikne muž.

Je mu asi šedesát, je obtloustlý, na nose mu sedí brýle a na sobě má pořád oblečení do kanceláře. Místo bot má ale na nohou huňaté pantofle. Pohlédne na moje plavky a vodu, kterou mu kapu na koberec, ale je moc zmatený na to, aby dokázal říct cokoli dalšího.

Když pohledem zabloudím k pohovce v obývacím pokoji, všimnu si ženy přibližně stejného věku jako on. Právě z misky ujídá zmrzlinu a zarazila se se lžící na půl cesty k ústům. Na televizní obrazovce

vzlyká blondatá dívka z *Bachelora* nad tím, jestli večer dostane růži, nebo ji pošlou domů.

„Co-co se to děje?“ vykotá muž. Teď už není našťvaný, jelikož si uvědomil, že se mi něco stalo. „Mám zavolat policii?“

„Ne,“ odpovím automaticky.

Když mají Griffinovi problém, nikdy nevolají policii. Vlastně uděláme všechno pro to, abychom se kontaktu s ní vyhnuli.

Jen dál vyčkávám s bušícím srdcem. Bojím se vykouknout ven kukátkem pro případ, že by mě potápěč náhodou vystopoval a čekal za dveřmi. Je možné, že jen vyčkává, než z něj vyhlédnu, aby mohl přímo přes čočku vystřelit kulku.

„Pokud mi dovolíte použít váš telefon, zavolám bratrovi,“ řeknu.

Haylan

Nehybně ležím ve falešném dnu vozu. Slyším, jak naráží do výmolů a otrásá se na prašné cestě. Nakonec zastaví před branami tábora Boko Haram.

Povstanci se tu skrývají už týden – od chvíle, kdy ovládli území poblíž Čadského jezera. Podle našich informací dorazil včera do tábora Yusuf Nur. Zůstane tu jen dvanáct hodin a pak znovu odejde.

Zaslechnu, jak se Kambar hádá se strážemi o vůz plný rýže, který sem dovezl. Handrkuje se s nimi o ceně a požaduje, aby zaplatili celých šedesát šest tisíc nair, na kterých se dohodli, a ani o kobo méně.

Nejradši bych ho uškrtil za to, že kvůli tomu dělá takový povyk. Nejspíš by ale vypadalo podezřeleji, kdyby vůbec nesmlouval. Zatímco se hádka vleče a on jim vyhrožuje, že se otočí a odveze pytle s rýží basmati domů, musím se držet na uzdě, abych nepraštil do prken nad svojí hlavou. Chci mu připomenout, že dostat se dovnitř je důležitější než si nahrabat peníze.

Stráže nakonec souhlasí s cenou jen o něco nižší, než Kambar požaduje. Za chvíli už cítím, jak se vůz kymácí, zatímco vjíždíme do areálu.

Je šílené být zavřený v téhle skrýši. Je tu horko jako v pekle. I když jsme s Bombardérem oba ozbrojení až po zuby, nepřipadám si ani trochu v bezpečí. Někdo by náš vůz mohl polít benzínem a zapálit ho dřív, než bychom se prostříleli ven. Kambar by nás mohl zradit.

S odmlkami s ním spolupracujeme už dva roky, takže bych si rád myslel, že mu můžu věřit. Zároveň ale vím, že za správnou cenu je schopný udělat téměř cokoli. Když jsem mu nabídl dost dobrý úplatek, udělal něco i pro mě.

Do areálu se naštěstí dostaneme bez problémů. Kambar zajede s vozem ke kuchyni a začne vykládat rýži z vozu.

„Doufám, že ten smrad je od krávy, a ne od tebe,“ zasyčí na mě Bombardér. Už skoro tři hodiny se tu tísníme jako dva milenci v jedné rakvi. Takhle intimní zážitek jsem si s ním rozhodně nikdy nepředstavoval.

Není to špatný chlap – jen je trochu hloupý, sexistický a fakt kurva příšerný ve vyprávění vtipů. Ale je to dríc a můžu se spolehnout, že se bude držet plánu.

Byli jsme najati, abychom zabili Nura, vůdce teroristické skupiny Boko Haram. Nur řádí na severovýchodě Nigérie, snaží se překazit demokratické volby a nastolit vlastní teokratický stát. Samozřejmě se sebou v čele.

Unesl stovky rukojmích a pak je zavraždil, když mu města odmítla otevřít brány nebo zaplatit nehorázné výkupné, které požadoval.

Dnes večer to skončí. Boko Haram je hydra se stovkou hlav, ale alespoň jednu z nich jí teď useknu.

Kéž bych měl s sebou svoji běžnou posádku. Tahle práce je riskantní. Po boku bych uvítal Ducha nebo i Psychouše. Ale Černé rytíře teď vyslali na Ukrajinu. Bombardér představoval nejlepší možnost, kterou jsem měl okamžitě k dispozici.

„Strašně se mi chce čůrat,“ zamumlá.

„Říkal jsem ti, že nemáš pít tolik vody.“

„Vždyť je tu tak šílené horko...“

„Pst,“ zasyčím na něj.

Slyším, jak Kambarovi nejmíň jeden další člověk pomáhá vyložit vůz. Vážně nepotřebuju, aby povstalci zaslechli Bombardérovo kňučení.

K uším se mi donese, jak si Kambar pár metrů od nás s někým povídá. Pak se odmlčí. Třikrát rychle zaklepe na bok vozu, čímž nám dá vědět, že vzduch je čistý.

Natáhnu se pod sebe a odklopím západku, která náš malý úkryt drží pohromadě. Poklop se otevře a vysype mě a Bombardéra na hlínu pod vozem. Ocitnu se s kopyty býka přímo před očima a dvěma vratkými koly po obou stranách hlavy. S Bombardérem se mezi koly odkutálíme pryč a schováme se za pyramidou sudů s olejem.

Kambar se ani neohlédne. Znovu si vyleze na vůz, švihne otěžemi a hvízdne na volka, aby se rozjel.

S Bombardérem se ještě dvě hodiny schováváme za sudy s olejem. Bombardér si v prachu vyhloubí kanál a vyprázdní do něj svůj bo-lavý močový měchýř. Z celého srdce bych si přál, aby to nedělal pět centimetrů od mého lokte, ale jiná možnost nám nezbývá. Slyším, jak v kuchyni rachotí kuchaři a připravují večeři pro zhruba padesát vojáků v komplexu.

Do nosu mi doputuje láková vůně jehněčího prskajícího na grilu a bublající rajčatové omáčky.

„Mohli bychom se vplížit dovnitř a něco zakousnout...“ zašeptá Bombardér.

„To ať tě ani nenapadne.“

Konečně se setmí a jsem si jistý, že všichni dojedli. V okně v ji-hozápadním rohu areálu zahlédnu rozsvícenou lucernu. Visí přímo v Nurově pokoji.

„Jdeme,“ zamumlám k Bombardérovi.

Nechce se mi čekat, až přijde noční hlídka. Musíme jednat hned, dokud jsou všichni najedení a ospalí. Vojáci, kteří celý den na horkém slunci střežili areál, teď odpočítávají každou minutu, než si budou moct dát cigaretu a drink, zahrát si karty nebo jít na kutě.

Areál sledujeme už několik dní. Mám poměrně dobrou představu o tom, jak jsou tu rozmístěny stráže a jak probíhají jejich obchůzky.

S Bombardérem se proplížíme po zadním schodišti.

Areál mi připomíná středověký hrad – všude jsou velké oblé kameny a do zdí jsou vysekaná nezasklená okna. Místo skla v nich visí barevné látky, které zabraňují tomu, aby se dovnitř dostal prach.

V takových domech není žádná klimatizace. Spoléhají se na cihly nebo kamen a proudění vzduchu, což interiéry udržuje relativně chladné.

Bombardér se drží za mnou. Vystrčím hlavu zpoza rohu a zkontroluju, jestli tam nestojí strážný. A opravdu – je umístěný u jednoho z oken a vyhlíží ven. Pažba jeho pušky spočívá na kamenné podlaze vedle něj a její hlaveň je opřena o zeď.

To je opravdu nedbalé. Tihle chlapi nemají žádný výcvik. Na neozbrojené civilisty, ženy a děti stačí, ale jejich pocit nepřemožitelnosti je zcela nezasloužený.

Zezadu se k němu připlížím, ovinu mu ruku kolem krku, zakryju mu ústa a uškrtím ho. Počkám, až mi ochabne v náruči, a pak ho opatrně spustím na zem.

Nakonec mu svléknu šaty. Na sobě má maskáče vhodné do pouště a zelený turban s rouškou, která mu zakrývá obličej. Je mnohem menší než já, ale svrchní část obleku a kalhoty jsou našťástí dost velké – nejspíš si je náhodně vytáhl z hromady uniforem.

Přes vlastní oblečení si přehodím to jeho. Jsem vděčný za turban, kterým si můžu zakrýt obličej. Jakmile jsem připravený, Bombardér mě kryje a já vykročím směrem k Nurovým dveřím.

Hlídají ho dva strážníci, kteří vědí, že by neměli odkládat pušky nebo dávat najevo, že se nudí. Kdyby je Nur přistihl, jak se flákají, sám by je zastřelil nebo je podrobil jedné ze svých kreativnějších a nechutnějších forem mučení.

Když jeho povstalci naposledy zajali rukojmí u Taraby, nařídil všem useknout ruce a pověsit jim je na provázek kolem krku. Polovina z nich zemřela na infekci nebo ztrátu krve. Nurovi to zjevně ani trochu nevadilo.

Skloním hlavu, abych skryl obličej, a cílevědomě vykročím ke strážím.

„Zpráva pro Nura,“ zamumlám kanursky.

Strážný po pravici natáhne ruku v domnění, že jsem přinesl vzkaz nebo dopis.

Místo toho mu podfíznu hrdlo ka-barem.

Bez jediného hlesnutí zalapá po dechu a zvedne ruce ke krku. Je spíš překvapený než cokoli jiného.

Strážný vlevo otevře ústa, aby vykřikl, a rozmáchne se po mně puškou. Zablokuju ji paží a zakryju mu ústa rukou. Nakonec ho šestkrát bodnu do hrudi.

Oba muži se svalí k zemi téměř současně. Zvuk jejich padajících těl ani klotavý zvuk, který vychází z muže vpravo, se nedají nijak ztlumit.

Proto čekám, že na mě bude Nur připravený.

Zvednu muže vlevo, použiju jeho tělo jako štít a prolezu dveřmi za Nurem.

Je to přesně tak, jak jsem čekal. Nur mým směrem vypálí tři kulky. Dvě zasáhnou tělo nešťastného strážce a třetí rozštípne dřevěný rám dveří vedle mého ucha.

Vyběhnu přímo na Nura a mrštím po něm strážcovým tělem. Klopýtnu vzad, zakopne o podnožku a tvrdě dopadne na luxusní marocký koberec rozprostřený na kamenné podlaze.

Vykopnu mu z ruky zbraň a ustoupím stranou, aby ho Bombardér mohl zastřelit. Bombardér je hned za mnou a na svém SIG saueru má našroubovaný tlumič. Střelí Nura dvakrát do hrudi a jednou do hlavy.

Nur na sobě neměl vestu – jen volnou bílou lněnou košili, na které vykvetou krvavé skvrny. Slyším, jak mu dírou v plicích uniká poslední nádechy.

Vždycky mě překvapí, jak obyčejní tihle váleční vůdci jsou. Nur má asi metr osmdesát a měkká ramena i břicho. Na temeni je plešatý a chomáče vlasů kolem uší má protkané šedinami. Bělma jeho očí

jsou zažloutlá, stejně jako jeho zuby. Do nosu mi pronikne jeho pot – je cítit cibulí.

Na tomto muži není nic zvláštního ani majestátního. Zavraždil tisíce lidí a spoustu dalších terorizoval. Ale právě teď tu jen tak tiše umírá – bez jakýchkoli posledních slov. Ani se moc nebrání.

S Bombardérem vyčkáme, dokud si nejsme jistí, že je opravdu mrtvý. Zkontroluju, jestli má pulz, i když z jeho skelných očí poznám, že už je po něm.

Pak připevníme jištění na okenní římsu a po laně se spustíme dolů po stěně budovy.

Chceme vylézt ven odtokovým žlabem, kam personál z kuchyně vylévá špinavou vodu a další odpad. Nebyla to moje první volba úniku, ale s Bombardérem jsme dostali všemožná očkovaní, takže doufám, že nechytíme nic moc ošklivého.

Zatímco se plížíme temným dvorem, začne probíhat výměna stráží. Asi za deset minut najdou Nurovo tělo. Určitě půjdou svého šéfa zkontrolovat.

S Bombardérem právě procházíme úzkou kamennou chodbou ke kuchyni, když najednou zasyčí: „Podívej, Ostříží.“

Zamračím se na něj. Jsem otrávený z toho, že zpomalil. Není čas zdržovat se tím, co upoutalo jeho pozornost.

Přesto zacouvám k zamčeným dveřím. Přes malé okénko si všimnu pěti malých dívek, které se choulí na holé podlaze. Na sobě pořád mají školní uniformy – kostkované svetry a bílé bavlněné ponožky a halenky. Jejich oblečení je pozoruhodně čisté, takže usoudím, že tu zřejmě nejsou moc dlouho.

„Do prdele,“ zamumlám.

„Co budeme dělat?“ zeptá se Bombardér.

„Měli bychom je dostat ven.“

Bombardér se už chystá střelit do zámku, ale já ho zarazím. V kapse kalhot, které jsem ukradl strážnému nahoře, mě něco tíží. Když v ní zašátrám, najdu svazek klíčů.

Vyzkouším je v zámku, ale uspěju až se třetím. Dveře se se zaskřípáním otevrou a dívky na nás vyděšeně vzhlednou.

„Ani muk!“ poručím jim anglicky.

Neumím hausky, jorubsky, igbosky ani žádným jiným nigerijským jazykem. Pro tuhle práci jsem si zapamatoval jen pár slov v kanurštině. Takže se modlím, aby se ty holky ve škole učily anglicky.

Netuším, jestli mi rozumějí, nebo jen vyděšeně mlčí. Zírají na nás s očima dokořán a třesou se strachy.

Vyzkouším klíče na poutech kolem jejich kotníků, ale žádný z nich zjevně nesedí. Nakonec vyrvu ze zdi kámen a položím na něj jejich řetěz. Bombardér do něj mlátí pažbou pušky, dokud se články nerozpojí. Nemůžeme jim sundat kovová pouta kolem kotníků, ale aspoň je zbavíme řetězu.

Přiložím prst ke rtům, abych dívkám připomněl, že mají zůstat zticha, a pak je vyženeme chodbou do kuchyně. Bombardér nakoukne dovnitř jako první. Připlíží se za kuchaře a udeří ho do hlavy servírovacím talířem. Srazí ho na jeden z pytlů rýže, které Kambar odpoledne přivezl.

Jednu po druhé dívky spustím do odpadní šachty. Páchne to tam jako v chlívě.

Bombardér nakrčí nos. „Mně se tam nechce.“

Z horního patra budovy zaslechnu křik, takže se domyslím, že někdo právě našel Nurovo tělo.

„Tak tu zůstaň a riskni to,“ řeknu.

Zvednu pušku, abych si ji neušpinil, a spustím se do šachty.

Kloužu dolů špinavou dírou a modlím se, aby se v žádném místě nezúžila. Nedokážu si představit nic horšího než na tomhle odporném místě zůstat uvězněný jako špunt v lahvi. Naštěstí se mi ale podaří doklouzat až na konec.

„Pozor!“ zavolám na dívky vpředu, jelikož nechci do žádné z nich vrazit. Jejich oblečení je teď špinavé – potřísněné mastnotou a zkaženým jídlem. Chytnu za ruku tu nejmenší a ostatním poručím: „Běžte!“

Bombardér chytne za ruce další dvě. Tryskem se vydáme pryč přes holou zem a modlíme se, aby nás tma a řídké křoví skryly. Je dobře, že se dívky tak ušpinily – pomáhá to ztlumit zářivě bílou barvu jejich ponožek a halenek.

Z areálu k nám doléhá rozruch. Povstalci v něm pobíhají, křičí a hledají nás všude po budově. Teď, když je jejich šéf mrtvý, se ale nedokážou pořádně zorganizovat.

Běžím, co nejrychleji dokážu, ale dívky jsou pomalé. Kulhají a jsou bosé a ztuhlé z toho, jak dlouho je věznili. Nejspíš vůbec nic nejedly.

„Musíme je tu nechat,“ vyštěkne na mě Bombardér. „Do jednačtyřiceti minut máme dorazit na místo, jinak odletí bez nás!“

Vyzvednout nás mají pět mil odsud. Není možné, aby tam dívky doběhly takovým tempem. Ne v jejich současném stavu.

„Nenecháme je tu,“ zavrčím.

Vojáci teď možná zmatkují, ale brzy se zorganizují. Vyrazí s džípý a reflektory a budou se nás snažit najít.

Přikrčím se a pokynu největší dívce, aby mi vylezla na záda. Pak popadnu dvě další a posadím si je na oba boky.

„Zbláznil ses?“ vyštěkne Bombardér.

„Zvedni ty zbývající dvě, nebo tě kurva zastřelím sám!“ vykřiknu na něj.

Bombardér na mě zakrouť hlavou. Jeho kulatý obličej zrudne vzteky, ale nakonec dvě zbývající holky zvedne. Je stavěný jako obránce a vím, že unese pár kilo navíc.

Vyběhneme dál po nerovném terénu, zatímco se nás holky drží svýma hubenýma rukama a nohama.

I když jsou malé, nejspíš na sobě nesu dalších pětáctyřicet kilo. Netuším, kolik váží, ale připadá mi, že jsou každou minutou těžší a těžší.

Po kůži mi stéká pot, takže je pro ně obtížné se mě držet. Bombardér frká a funí jako hroch, ale je moc unavený na to, aby si stěžoval.

Běžíme, dokud mě nepálí plíce a nohy nemám v jednom ohni. „Zbývají nám ještě tři kilometry,“ zasípá Bombardér.

Kurva.

Pokaždé, když se odrazím, mi do zad vystřelí bolest. Ruce mám ztuhlé od toho, jak se na sobě snažím udržet dívky. Bojím se, že se zhroutím a nebudu schopný se zase postavit.

Snažím se předstírat, že jsem zpátky v základním výcviku, kdy jsem musel uběhnout deset mil se čtyřicetakilovým batohem na zádech. Když jsem ještě nebyl zvyklý na svoje tělo tlačit, neměl jsem tušení, co všechno dokáže vydržet.

Vzpomenu si na svého prvního seržanta – seržanta Price.

Představím si, jak běží vedle mě a křičí na mě, aby mě ani nenapadlo zpomalit. *JESTLI ZAŠOURÁŠ JEDEN JEDINÝ KROK, VOJÍNE, KOPNU TĚ DO KOULÍ TAK SILNĚ, ŽE NÁM TU ZAPĚJEŠ JAKO MARIAH CAREY!*

Price věděl, jak člověka namotivovat.

Když už si opravdu myslím, že nedokážu udělat ani krok, zaslechnu dunění vrtulníku, které mi do žil vlije nový život.

„Už jsme skoro tam!“ řeknu Bombardérovi.

Otupěle přikývne, zatímco mu po tváři stéká pot.

Poslední úsek cesty směřuje do kopce. Vláčím se s holkami nahoru na hřeben, jako bych byl Samvěd Křepelka a stoupal s Frodem k Hoře osudu. Je to ten nejlepší a zároveň nejhorší okamžik mého života.

Jednu po druhé je zvednu do vrtulníku, zatímco přemýšlím, jak sakra zjistit, odkud se vzaly, abychom je mohli zase vrátit domů.

„Na další kila nemáme kapacitu!“ vyštěkne na mě pilot.

„Tak něco vyhodte,“ řeknu mu.

Když jsem sem ty děti nesl celou cestu, přece je tu neopustím.

Pilot vyhodí lékárničku a několik dalších krabic se zásobami. Doufám, že to není nic moc drahého, jelikož to nejspíš všechno budu muset cálovat ze svého.

Jakmile se s Bombardérem usadíme, vrtulník se vznese zpátky do vzduchu. Na podlaze se choulí pět dívek a drží se jedna druhé. Vzlet je děsí víc než náš útek. Jen jedna má odvalu vykouknout z otevřených dveří a vyhlédnout ven na temnou poušť, která pod námi klesá.

Vzhledne ke mně a v malém kulatém obličejí se jí rozzáří velké oči.

„Pták,“ naznačí mi posunkem anglicky. Spojí palce a zamává prsty jako křídly.

„Jo,“ zachrčím. „Teď je z tebe pták.“

Zatímco prolétáme nad Čadským jezerem, v kapse mi zabzučí mobil. Vytáhnou ho. Jsem překvapený, že mám tady nahoře signál.

Ještě víc mě překvapí, když si na displeji všimnu Danteho jména. Když mi volal naposledy, skončil jsem s prostřeleným bokem, po kterém mi zůstala jedna z mých nejhnusnějších jizev.

Přesto to zvednu a řeknu: „Dvojko. Doufám, že mi nevoláš kvůli tomu, že zase něco chceš.“

„No...“ Dante se zasměje.

Dvojka se nikdy moc nesmál, ale teď, když získal zpátky svoji holku, to zjevně dělá častěji.

Když je řeč o holkách...

„Nech mě hádat,“ řeknu. „Voláš, protože tě Riona poprosila o moje číslo. To nic – chápu. Chemie mezi námi byla tak hustá, že by se dala krájet.“

„No, nechrstla ti pití do obličej, takže to vzhledem k tvým obvyklým interakcím se ženami dopadlo celkem dobře...“

Odfrknu si. Rionu Griffinovou jsem potkal jen jednou, ale udělala na mě dojem. Tak krásná holka se nevidí moc často. Skutečnost, že je arogantní, upjatá a nesnáší mě, jí jen dodala šmrnc.

„Proč vlastně voláš?“ zeptám se ho.

„Jde o Rionu,“ řekne. „Ale ne tak, jak si myslíš...“

Riona

Můj bratr Callum ke mně dorazí za necelých deset minut. Zachrání mě z bytu Greenwoodových právě včas. Pan Greenwood čím dál víc naléhá, abychom zavolali policii. Paní Greenwoodová taky začíná být dost netrpělivá. Buď proto, že přichází o konec *Bachelora*, nebo proto, že si několikrát všimla, jak její manžel přelétl očima po mých holých nohách. Pruhovaný ručník, který mi Greenwoodovi půjčili, byl vyrobený pro jejich skromné proporce a nezakrývá ze mě víc než moje plavky.

Když Calovi otevrou dveře, bratr vejde do bytu s Dantem Gallem v závěsu. Greenwoodovi se stáhnou na gauč, jelikož nechťejí být v blízkosti muže, který sotva projde rámem dveří, aniž by se musel natočit bokem.

Při pohledu na bratra, který vypadá stejně nevzrušeně a kompetentně jako vždycky, mě zaplaví vlna úlevy. Kdyby se mnou byl v bazénu Dante, mohl by toho zasraného potápěče roztrhnout holýma rukama.

Skoro mám chuť je oba obejmout. Ale neudělám to. Tak hluboko jsem ještě neklesla.

„Díky, že jste přišli,“ řeknu místo toho.

Cal si nebere servítky. Obejme mě kolem ramen a přitiskne mě k sobě. Myslím, že poté, co se stal otcem, dost vyměkl. Zároveň je to ale příjemný pocit. Konejšivý.

„Už jsme se stavili u tebe v bytě,“ řekne. „Nikdo tam není.“

„Tak se tam vraťme,“ řeknu a nenápadně vrhnu pohled na Greenwoodovy. Není třeba, aby toho slyšeli víc.

„Nechápu, jak se do budovy dostal lupič, když stál na stráži Ronald!“ ozve se paní Greenwoodová.

Řekla jsem jim, že mě někdo přepadl u bazénu, ale podrobnosti jsem vynechala. Když jsem ji poprosila, aby mi půjčila telefon, abych zavolala bratrovi, paní Greenwoodová si domyslela, že šlo o přepadení.

„Děkuju, že jste mě tu chvíli nechali,“ poděkuju oběma manželům.

„Klidně si ho nechte.“ Paní Greenwoodová kývne na pruhovaný ručník. Myslím, že by mi dala cokoli, jen abych už vypadla z jejího bytu.

Vrátíme se chodbou k výtahům. Moje bosé nohy tiše našlapují po koberci, zatímco mě Cal s Dantem obklopují z obou stran jako zarážky.

„Víš, kdo byl ten potápěč?“ zeptá se mě Dante svým hlubokým, chraptavým hlasem. „Viděla jsi mu do tváře?“

„Ne.“ Zakroutím hlavou. „Měl tmavé oči, ale ničeho jiného jsem si nevšimla. Většinu obličeje mu zakrývala potápěčská maska. Byl silný...“

Když si vzpomenu, jak mě sevřel pažemi a stáhl pod vodu, bezděčně se zachvěju.

„Jsou na střeše kamery?“ zeptá se Cal.

„To netuším.“

Sjedeme výtahem z dvaatřicátého patra do osmadvacátého. Přestože už si Cal otevřel můj byt náhradním klíčem a prohledal ho, Dante ho před vstupem ještě jednou zkontroluje.

„Rychle se osprchuju,“ řeknu jim. „Jestli chcete, dejte si nějaký drink.“

Pustím vodu tak horkou, jak jen snesu, a smyju si z vlasů pach chlóru. Když se otočím obličejem k proudu, přelije se přese mě další nával paniky. Vzpomenu si, jak se mi napínaly plíce a zoufale se do sebe snažily nasát vzduch. Vypnu vodu, osuším se vlastním, dostatečně velkým ručníkem a obléknu si legíny a mikinu.

Když se vrátím do obýváku, Cal s Dantem všude slídí a kontrolují okna a balkonové dveře, aby zjistili, jestli se sem někdo nevloupal už dřív.

„Nevypadá tu něco jinak než obvykle?“ zeptá se mě Cal. „Nechybí tu něco?“

„Ničeho jsem si nevšimla.“

Zjistila bych to okamžitě. Můj byt je extrémně minimalistický, čistý a přehledný. Knihy mám seřazené abecedně podle autorů. Ve dřezu není jediný kousek špinavého nádobí. Nemám tu žádné rostliny ani domácí zvířata – nechci, aby na mně bylo závislé cokoli živého.

„V tom případě si půjdeme popovídat s Ronaldem,“ zavrčí Dante.

Ronald je hlavní vrátný. Se dvěma dalšími vrátnými se střídají ve směnách, takže je vstupní hala střežená čtyřicet hodin denně. Někdo pořád dohlíží na to, aby se do budovy nedostal nikdo, kdo tu nebydlí nebo není pozvaný.

Ronald je ve středním věku, plešatý, podsaditý a přátelský. Má náznak britského přízvuku, který by mohl být skutečný. Na druhou stranu ho možná používá, aby se zavděčil nájemníkům, kterým se líbí představa nóbl vrátného z mezinárodního dovozu.

Nejdřív nám nechce ukázat kamerový záznam z bazénu, aniž by se zeptal vedení budovy. Bratr ho ovšem přesvědčí téma svými světle modrými očima, kterými dokáže lidi provrtat, a titulem městského radního. Danteho impozantní, mlčenlivá mohutná postava je přesvědčivá úplně jiným způsobem.

Ronald nás zavede do malé zadní místnosti s jediným stolem, židlí a počítačovým monitorem. „Tady se můžete podívat, na co chcete.“

„Potřebujeme vidět záznamy ze všech kamer na střeše,“ řekne Dante. „Z těch, které zabírají bazén.“

„Uvidím, co se dá dělat.“ Ronald se posadí ke stolu a nejistě klikne myší. „Bezpečnostní kamery jsme dostali až letos, takže se v systému ještě moc nevyznám. Zatím jsem musel záběry prohlížet jen dvakrát. Paní Petersonová pořád trvala na tom, že jí někdo klepe na dveře...“

„Opravdu?“ zeptá se Dante.

„Ne.“ Ronald se zasměje. „Mohl za to kakadu, kterého chová v bytě.“

Ronaldovi se podaří najít kameru u bazénu a přetočit záznam o dvě hodiny zpátky.

„Tohle je jediná kamera, kterou máte nahoře?“ zeptá se Callum.

„Ano. Na každém patře je jen jedna,“ odpoví Ronald.

Kamera je namontovaná vysoko v rohu, takže poskytuje výhled téměř na celý bazén. Zabírá lehátka po obou stranách bazénu, skříňku, v níž jsou uloženy všechny ručníky, i vchod k výtahům. Levý dolní roh bazénu však v záběru není.

Sledujeme zrnitý záznam, na kterém se v bazénu cáká matka se dvěma malými dětmi. Pak se díváme, jak na lehátkách leží skupinka pubertáků, zatímco v bazénu plave starý muž. Nakonec všichni zmizí a dlouhou dobu nahoře není vůbec nikdo.

Konečně si všimnu, jak po dlaždicích přecházím já sama. Dívám se, jak si přes telefon zapínám hudbu, která se mi přenáší do vodotěsných sluchátek, a pak pokládám telefon na složený ručník na nejbližším lehátku. Jsem klidná a netuším, co se bude dít. Přejdu k bazénu a ponořím se do něj.

Zatímco vteřiny ubíhají a já čekám na to, co přijde, zrychlí se mi tep. Zmocní se mě směšné nutkání na sebe zavolat a varovat se. Sleduju svou útlou postavu, jak plave po bazénu sem a tam. Víím, že už za chvíli moje uplavané délky někdo přeruší.

To, co se stane potom, vypadá na obrazovce videa podivně neškodně. Jednoduše klesnu pod hladinu a zmizím ze záběru. Kamera je moc daleko a rozlišení je příliš slabé na to, abych rozeznala, co se vlastně děje. Ve vodě je vidět vír a temný stín postavy pod hladinou, ale není možné poznat, že jsou dole dva lidé, kteří spolu svádějí boj na život a na smrt. Uvědomím si, že kdyby mě potápěč úspěšně podržel dole, kamera by zachytila jen to, jak moje tělo vyplavalo zpět na hladinu obličejem dolů. Vypadalo by to, jako bych se křečovitě svíjela a topila. Nikdo by nepoznal, že mě někdo zabil.

Dívám se, jak pod hladinou zápasím a bojuju, ale jsem jen tmavá šmouha ve víru bublinek. Aniž bych si to uvědomila, zadržím dech.

Cal se vedle mě napne a slyším, jak Dante vztekle zavrčí. Vím, že se cítí stejně bezmocně jako já. Sledují, co se odehrálo, a nemůžou s tím vůbec nic dělat.

Když se na obrazovce znovu vynořím na povrch, v dusném prostoru bezpečnostní místnosti se zhluboka nadechnu. Sleduju, jak se malá Riona vyšvihne z bazénu a utíká směrem ke schodům.

Potápěč, kterému se mě nepodařilo zavraždit, se vzdá svého úkrytu a vytáhne se z bazénu. Je zatížený kyslíkovou bombou a nedokáže naplno používat pravou ruku kvůli vlásence zabodnuté do jeho trapézu. Ta na obrazovce není vidět, ale všimnu si, jak ztuhlou má paži a jak místo té pravé dává přednost levé.

Ronald při pohledu na potápěče tiše vyjekne. Do té doby si neuvědomil, co vlastně sleduje. „Kdo to sakra je?“

Ignorujeme jeho otázku a sledujeme, jak si potápěč svléká ploutve. Nezdá se, že by mě chtěl pronásledovat. Místo toho sebere z křesla můj mobil a odnese ho s sebou.

Teprve když zmizí, dokážu se zase volně nadechnout.

„Přetočte ten záznam,“ řekne Cal. „Chci vidět, kdy vlezl do bazénu.“

Ronald záznam několikrát přetočí, ale nic nevidíme.

„Počkejte,“ zavrčí Dante a tlustým prstem ukáže na obrazovku. „Co je to?“

Ukáže na záznam z třiceti minut před tím, než jsem vlezla do bazénu. Na kameře není zachycená žádná postava, ale všimnu si vlnek, které se rozlijí po vodě z levého dolního rohu obrazovky.

„Tady vlezl dovnitř,“ řekne Dante.

„Držel se mimo záběr.“ Callum se zamračí. „Věděl, jak se vyhnout kameře.“

„Tohle je jediná cesta na střechu?“ zeptá se Dante RONALDA a ukáže na hlavní vchod.